

Petr Hájek: Fiala za mříže! Rakušan za mříže! Svobodu! Podvolení na Národní šokovaně zírali na tisíce nepodvolených. Věčka. Kdy bude televize opět česká? Spojí se proudy na Velké finále? JEJICH budoucnost není naše!

- CZ24 News | 19. listopadu 2022

ČESKO: PETR HÁJEK přináší reportáž z konečně smysluplných (nikoli režimem havlisticky kaširovaných) “oslav” 17. listopadu v Praze a připojuje zásadní slova jednoho ze skutečných (nikoli havlistickým režimem kaširovaných) inspirátorů studentské demonstrace '89, který jako jeden z mála zůstal stejný - nepodvolený

Možná si to každý neuvědomil. Ale [ve čtvrtek](#) prošla [Prahou](#) - a nakonec i [Národní třídou](#) - první silná protivládní demonstrace při příležitosti “povinných oslav” převratu před třiatřiceti roky. Každoroční oficiální svíčkománie vládních papalášů (a jejich podvolených) u podloubí byla po setmění zarámována ostrým protestem několika tisíc nepodvolených. Zbytku z desetitisíců, kteří (za vedení Ladislava Vrabely a jeho zatím neformálního hnutí Česká republika na 1. místě) již odpoledne vyrazili z Opletalovy ulice.

Ta symbolika byla skvělá. Nejenže zde má sídlo redakce Protiproudu (haha). Ale šlo o vážnou připomínku německého okupačního řádění v roce 1939. Nejprve při studentské demonstraci zastřelili dva z nich - pak popravili jejich vůdce, a spousty dalších odvlekli do koncentráku v Sachsenhausenu. Nikoli “náhodným výběrem”, jak tvrdí současná korporátní propaganda. Esesáci tehdy vrazili na koleje, a brali každého, kdo již dovršil osmnáctý rok (německá důkladnost se nezapřela). Mladší byli určeni k podvolení a budování “integrované Evropy”. Tu sice Hitler už nestačil dokončit, ale jeho “genossen” hned po válce převzali štafetu - a jsme v tom tak, jak zamýšlel.

Víc než jen symbol

Z Opletalky šel desetitisícový průvod - rovněž velmi symbolicky - ulicí Politických vězňů. U Muzea se k němu připojila další podstatná skupina. Byli v ní zástupci [Manifestu D.O.S.T.](#), Trikolóry, SPD a mnozí “nezařazení”, kteří nedávno vytvořili výbor Zachraňme náš stát! Společně [došli](#) na (kr)Kavčí hory před sídlo mediální centrály globalistického propagandistického kartelu, jehož neslýchaně rozmařilý provoz (kromě jiného peněženka pro havlistickou “kulturní frontu) platíme každý měsíc povinnou daní.

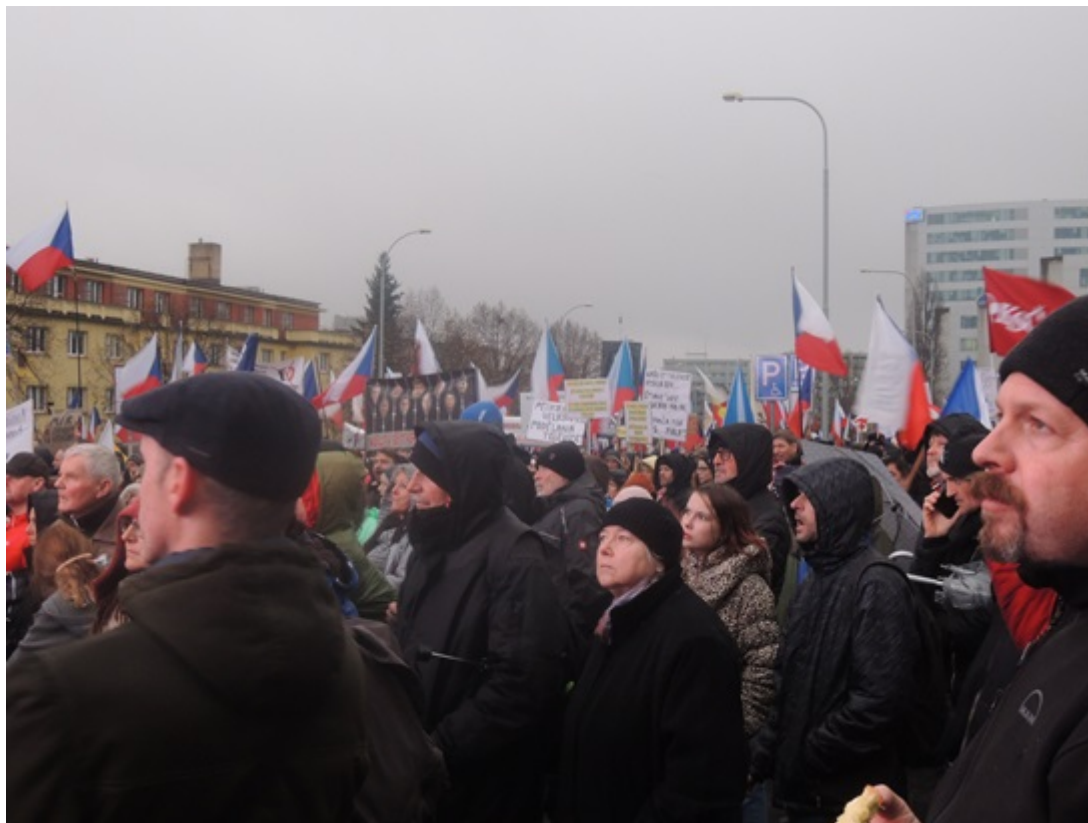
Průvod nepodvolných zaplnil magistrálu před Národním muzeem

Dohromady jim každoročně odvádíme asi 7 miliard. O dalších miliardách z našich kapes pro jejich “bratrský veřejnoprávní” rozhlas ani nemluvě (a to ještě mají tu drzost skučet, že pro bruselskou a vládní propagandu potřebují více!). O drzosti, s níž si nechají říkat “Česká/ý”, je zbytečné ztratit jediné slovo.

Právě to však z tribuny před temnými obrovitými budovami perfektně zachovaného “skanzenu bolševismu” dobře uchopila Jana Bobošíková – a ještě lépe její kolegyně Hana Lipovská (jediná osobnost, která byla kdy z Rady ČT vyhozena). Jejich přesvědčení, že ČT bude jednou znovu patřit veřejnosti – a pozná se to i podle toho, že nad ní opět zavlaje jen česká vlajka (nikoli jako nyní bruselská a ukrajinská) – přijali demonstranti s nadšením. Vládla tu vůbec skvělá atmosféra neohroženého odporu proti totalitě – tak jak se 17. listopadu sluší a patří.

Užaslí podvolení

Skupina Zachraňme náš stát se později přesunula na Vyšehrad, odkud (to ještě nevěděli, že se tam vydá “mimo program” také Vrábellova Česká republika na 1. místě) po projevech členů Výboru pokračovala “po stopách” demonstrace z devětaosmdesátého na Národní. Magistrát jim sice pochod povolil – ale jen k Národnímu divadlu, dál ani krok!

Nepodvolení před budovou ČT

Na podestě (tzv. Náměstí Václava Havla) začalo proto dohadování s policií, protože “záchranáři státu” pochopitelně chtěli dojít až k místu, kde mnohé z nich před třiatřiceti roky zmlátily červené barety. Budiž řečeno, že policisté měli pochopení. Ostatně představa, že by se s průvodem nepodvolených (ti byli rozhodnuti dojít k “pietě” tak jako tak) tady začali potýkat, přišla někomu rozumnému asi poněkud příliš “listopadová”.

Proto ve špalíru policistů za provolávání protivládních hesel a skandování Svobodu! kráčeli nepodvolení davem podvolených. Ti z nich byli spíše užaslí, takže výhrůžek a vulgarit na jejich adresu bylo zatím spíše méně (o to více však později). Až ke “svíčkové” se však zatím nedostali. Policisté je zastavili o pár desítek metrů dříve. Proto Michal Semín – jeden ze skutečných iniciátorů pochodu z roku 89 – promluvil již zde. A popravdě řečeno – náhle mu v užaslém ztišení naslouchali nejen policisté, ale i mnozí podvolení, jejichž rok narození spadl zjevně až do doby, kdy se ze státního převratu organizovaného StB (v gesci CIA a KGB) udělala mystifikačně “Havlova sametová revoluce”.

A co jim a nám Michal Semín řekl?

Drazí přátelé

hovořím k vám jako bývalý vysokoškolský student, tehdy čerstvě vyloučený za podvracení režimu. Jako ten, který směl být u toho, když se připravovala studentská manifestace k uctění Jana Opletala. Nebudu vás unavovat detaily, jen vám chci po letech prozradit, že tváře, které máte s tehdejší studentskou revoltou mediálně spojené, neměly – až na nepatrné výjimky – s přípravou demonstrace nic společného. Vysvětlení je jednoduché – Mejstřík, Pajerová, Žáček a další nebyli žádní disidenti, tedy otevření odpůrci tehdejšího režimu, ale funkcionáři vysokoškolského SSM.

S myšlenkou pořádat demonstraci přišli zcela jiní studenti a pozvánku na pochod, který se měl

původně konat na místě, kde byl Jan Opletal postřelen, jsem psal, ve vší skromnosti, já. Neříkám to proto, abych si dodatečně přisvojoval zásluhy, ale abychom lépe porozuměli paradoxům doby, v níž žijeme.

Tím prvním paradoxem, ale spíš jen anekdotálním, je že před těmi 33 lety jsme došli až k Mikulandské, zatímco letos jsme byli zastaveni o něco dřív. Nicméně oceňuji, a to bez sarkasmu, že se to tentokrát obešlo bez obušků.

S těmi ostatními paradoxy už to ale tak veselé není. Sametový převrat jistě přinesl plody, po kterých jsme tehdy toužili – svobodu slova, cestování, svobodné vzdělávání, svobodné volby, a hlavně stát, který není nikomu podřízen, který nám patří. Nebo se nám to alespoň zdálo. Přinejmenším do doby, než jsme vstupem do EU o část své svrchovanosti přišli. Dnes, v režimu Lisabonské smlouvy, jsme opět, takřka ve všech důležitých ohledech, jako před těmi 33 a více lety, ve vazalském postavení. A většině našich politiků je to šumák.

A protože už nejsme pány ve vlastním domě, pomalu ztrácíme i ty ostatní plody sametového převratu. Předně – už nežijeme v prosté demokracii – tak, jako měli předlistopadoví soudruzi svoji demokracii lidovou, tak soudruzi polistopadoví si vytvořili demokracii liberální. Někdo může namítnout, že liberální znamená svobodný, tak to se nám přeci musí líbit, ne? A v tom je právě ten největší paradox – ve jménu liberální demokracie se už nějaký čas plete tlustý bič na všechny, kteří odmítají papouškovat všechna ta ideologická klišé politruků nové éry. Podvolíme se jim?

Budeme spolu s nimi tvrdit, že rodinu mohou tvořit dva muži a cizí ženou, k tomu najatou, zplozené dítě? Necháme si nabulíkovat, že kdo nejde s Bruselem, klaní se Moskvě? Dovolíme soudruhu Rakušanovi, aby jeho nově vznikající politická policie monitorovala zaměstnance státní správy, zda nepodléhají tzv. antisystémovému smýšlení? Dovolíme Fialově vládě, aby nám vypínala weby? Chceme, aby nám rudo-zelené technokratické elity diktovaly, co smíme jíst, čím a kdy topit, kdy a kam cestovat, prostě jak žít?

A k čemu jsou nám svobodné volby, když bez ohledu na to, jak dopadnou, je o většině našich zákonů předem rozhodnuto za hranicemi naší země? Když o tom, jak budeme žít, nerozhoduje ani tak námi zvolená politická reprezentace, jako nadnárodní organizace, mocné korporace, nadnárodní kapitál či síť aktivistických neziskovek, mnohdy také financovaných ze zahraničí?

Kdyby vám někdo v listopadu 89 řekl, že se z deště, po nějaké době relativně svobodného života, přestěhujeme pod okap, nevzali byste si na Letnou o něco menší klíče?

17. listopad je den, kdy si máme připomínat zvěrstva dvou minulých totalit a legitimní odpor vůči nim. Odmítám však, aby se tento památný den stal oficiální, propagandistickou, tupou oslavou totality nové, liberálně-progresivistické, totality bruselské.

Pevně doufám, že naším přičiněním – a s pomocí Boží – padne, dříve či později, i ona.

Spojení

Pak už jsme na mobilech (v přímém přenosu statečné TV Raptor) sledovali přibližující se pochod nepodvolených od ČT – a vyrazili jsme mu vstříc. A tak nakonec na Národní vpochoďovaly opět oba proudy v jednom. Policie předtím “varovala” zmanipulované havlistické nešťastníky, kteří zde opět – jako my v roce 89 – nic netušíce tvořili pouhé “křoví” pro mocenské hrátky Washingtonu a Bruselu (samozřejmě opěvování “Českou” televizi se “sebeudavačskou” bruselskou a ukrajinskou vlajkou “na čele”).

“Fiala za mříže!” Rakušan za mříže!” “Demisi!” To spolu s voláním po svobodě slova znělo konečně po třiatřiceti letech opět na Národní. Vykulení podvolení však už mezitím nabrali dech, takže zasypávali mohutný průvod s českými vlajkami (oni žádné takové pochopitelně neměli) a vtipnými transparenty na adresu ČT příznačnými vulgaritami. Někteří, v domněnku, že rovněž vtipně, začali zvedat prsty do “havlistického” Věčka. Jenže to si naběhli, protože jsme jim přesně stejným gestem začali odpovídat – a ta jejich Věčka proto rychle zmizela. Ladislav Vrabel pak po svém posledním projevu demonstraci ukončil.

Příznivci iniciativy “Zachraňme náš stát” se sešli ve večerních hodinách na Vyšehradě

Jednota v mnohosti

Vracel jsem se do Opletalky Václavským náměstím. V jeho spodní části stál mohutný transparent oslavující “grýndýl”. Hlavní důvod, proč z nás Fialové (v protektorátním zastoupení Lejnových a Bidenů) právě činí ožebračenou “lůzu” (oni na to se svými astronomickými platy, které si právě ještě navýšili, pochopitelně mají), závislou na ponižujících “sociálních dávkách” (ostatně zase z našich vyrabovaných peněženek), vychladlých bytech (pokud nám je exekutoři neseberou) a nedostatku základních (absurdně drahých) potravin a všeho ostatního. Několik zpitomělých podvolených tomu transparentu tleskalo.

Myslel jsem na to, že to spojení, rozpojení a opětovné spojení – když šlo o “finále” – několika proudů nepodvolených, je docela pěkným obrazem toho, po čem mnozí tak volají: Jednotě v pestré mnohosti nepodvolené opozice. V mnohém se můžeme lišit – to je právě ta skutečná pluralita – ale k finále (například volebnímu) bychom se měli slít v jediný proud, na který budou užasle čučet.

Svatého Václava zakrývala obří tribuna “Koncertu pro budoucnost”. Střídali se na ní redaktoři ČT s Bakalovými a Lukačovičovými (Respekt, HN, Seznam atd). A pěla jim k tomu “feministická skupina” s názvem Pussy Riot”. S názvem tak vulgárním, že jej opět nelze na této normální slušné platformě do češtiny převádět. Tímhle jejich “finále” bylo řečeno vše.

Pro nás – obyčejné, slušné, nepodvolené – nezpívaly (lze-li to vůbec nazvat zpěvem). Pro ně tam kvílely. Pro podvolené.

To je jejich "budoucnost".

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)